

"Giữ cái này cho đến khi ta đi, sau đó hãy hơ nó trên ngọn nến," bà ta ra lệnh.

HALLOWE'EN Ở MERRYVALE

ALICE HALE BURNETT

Người dịch: Hương Nhi (Lép)

Giám sát: Uyên Đào, Quốc Duy

Soát lỗi: Thanh Hằng (nnth)

Biên tập: Thu Anh (Cổm)

Thiết kế bìa: Tân Nguyễn (Xeko)

NHỮNG CẬU BÉ Ở MERRYVALE

ALICE HALE BURNETT

Sáu câu chuyện hoàn chỉnh và có thật dành cho các cậu bé, kể về những hành động thú vị của hai anh em "Toad" và "Chuck" Brown, bạn bè của chúng, "Fat", "Reddy" và những đứa trẻ khác.

Những cuốn sách được viết để các cậu bé có thể đọc, hiểu về đám trẻ và những câu chuyện trong đó mô tả chân thực cuộc sống của chúng trong một thị trấn nhỏ.

NGÀY GÁNH XIẾC ĐẾN MERRYVALE

"Toad" và "Reddy", nhờ vào may mắn, mỗi cậu bé có được hai tấm vé xem xiếc, mặc dù chúng nhận ra rằng tấm cho voi là một nhiệm vụ khó nhằn hơn chúng tưởng. Một nhóm những cậu bé vui nhộn đến thăm rạp xiếc.

CHUYỆN KỂ VỀ NGƯỜI DA ĐỎ CỦA BỐ BROWN

Câu chuyện của bố được tiếp nối bởi một vị khách bất ngờ, người thoát đầu làm mọi người ngạc nhiên nhưng sau đó khiến tất cả những người trong bữa tiệc nhỏ tụ tập xung quanh lò sưởi một cách thích thú.

BUỔI DÃ NGOẠI Ở MERRYVALE

Bạn đã bao giờ được trải nghiệm một buổi dã ngoại trên một cái xe ngựa lớn của trang trại với đầy những cô cậu bé chưa? Sau đó, bạn có bắt được rất nhiều cá hồi và nướng chúng trước khi đốt lửa trại không? "Toad" và "Reddy" đã trải qua những điều tuyệt vời này và có một ngày dài đáng nhớ.

LỄ GIÁNG SINH Ở MERRYVALE

Cửa hàng đồ chơi của ông lão Williams là nơi thu hút sự chú ý "Toad" và những người bạn của cậu bé trong một thời gian dài trước khi Giáng Sinh đến. Chúng lên kế hoạch cho một điều bất ngờ để mang lại niềm vui cho một gia đình nghèo khổ. Các cậu bé dựng pháo đài tuyết và chơi ném tuyết vô cùng vui vẻ.

NHỮNG CẬU BÉ MERRYVALE Ở TRANG TRẠI

Bà của "Toad" mời cậu bé và "Reddy" về quê trong vòng một tháng. Những trải nghiệm của chúng ở trang trại Sunnyside, với đàn ngựa, bò, mấy con lợn và bầy gà được kể lại một cách thú vị, chúng đã tận hưởng trọn vẹn khoảng thời gian chèo thuyền, bơi lội và câu cá trong lạch.

HALLOWEEN Ở MERRYVALE

Trong nhiều ngày những cậu bé đã mong chờ bữa tiệc sẽ được tổ chức ở nhà của Toad Brown, buổi tối cuối cùng cũng đến và chúng đã chơi rất nhiều trò chơi mới lạ, mặc dù đã có một vài chuyện xảy ra không nằm trong kế hoạch.

MỤC LỤC

[Chương I](#): Sẵn sàng cho bữa tiệc

[Chương II](#): Niềm vui bắt đầu

[Chương III](#): Những quả táo đu đưa

[Chương IV](#): Kẹo kéo

[Chương V](#): Lời tiên đoán của phù thủy

[Chương VI](#): Thổi tắt những ngọn nến

[Chương VII](#): Tìm kiếm đồng xu bạc

[Chương VIII](#): Chiếc bánh tuyết vời

HALLOWE'EN Ở MERRYVALE

CHƯƠNG 1

SẴN SÀNG CHO BỮA TIỆC

“Halloween nghĩa là gì vậy bố?” Thomas Brown hỏi khi cả gia đình đang ngồi thưởng thức bữa sáng vào một buổi sáng cuối tháng Mười.

“Nó có nghĩa là buổi tối trước ngày Lễ các Thánh”, bố Brown trả lời.

“Anh có nhớ chúng ta đã có kỉ niệm gì vui vẻ vào năm ngoái không, Chuck?” Toad bình luận, Thomas thường được bạn bè gọi là “Toad”, còn Charley được biết đến với biệt danh “Chuck”.

“Làm sao mà anh quên được chứ,” cậu bé trả lời.

Gia đình Browns sinh sống ở thị trấn Merryvale trong một ngôi nhà màu trắng rộng rãi, cách xa đường lớn và cách đó không xa là nhà của Reddy - người bạn thân nhất của “Toad” và Frank - anh trai của cậu bé, với biệt danh là “Fat”.

“Bọn bố đã có khoảng thời gian vui vẻ khi bố còn là một đứa trẻ”, bố Brown tiếp tục,

“Sinh nhật của bố rơi vào đúng ngày Halloween và bà của các con luôn bảo bố mời các cậu bé trong khu phố đến bữa tiệc vào đêm đó”.

“Ồ, ước gì sinh nhật của con là hai ngày sau thì con cũng có thể tổ chức một bữa tiệc,” Toad thở dài.

“Chẳng có lý do gì mà con không thể tổ chức sinh nhật vào Halloween, nếu con thực sự muốn như vậy, Thomas ạ,” mẹ cậu bé nói và mỉm cười.

“Ôi, mẹ ơi, tuyệt quá”, Toad kêu lên, bật dậy khỏi bàn và chạy đến chỗ mẹ để ôm bà một cái thật nồng nhiệt. “Mẹ luôn làm cho mọi thứ trở nên thật tuyệt vời”, cậu bé nói thêm.

“Hôm nay chúng ta nên mời tất cả các bạn học ở trường,” Chuck đề nghị, “vì thứ Bảy là Halloween mà”.

Buổi sáng hôm đó, Toad đến trường và không mất nhiều thời gian để mời bạn bè đến dự bữa tiệc, tất cả các cậu bé đều vui vẻ nhận lời bởi vì chúng luôn có khoảng thời gian tuyệt vời ở nhà của Toad.

Đến sáng thứ bảy, mẹ Brown dẫn Toad đến nhà kho để chọn lấy một ít táo lớn và đỏ mọng.

"Hãy chắc rằng cuống của chúng đủ chắc chắn," mẹ cảnh báo cậu bé, "nếu không chúng ta không dùng chúng được đâu."

Những quả táo được đóng trong thùng với nhiều rơm để giữ cho chúng không bị đông cứng, và khi Toad đến nhà kho, cậu bé lấy hết quả này đến quả khác cho đến khi cậu nghĩ rằng mình đã có đủ. Ngay khi cậu bé đang tự hỏi mình sẽ phải bê bao nhiêu chuyến để đưa hết số táo đến nhà, một khuôn mặt lộ ra sau cánh cửa.

"Chào, Reddy," Toad cười, "vào đây giúp tớ chuyển những quả táo này đi. Tớ phải mang chúng lên nhà," cậu bé giải thích, "chúng dành cho bữa tiệc tối nay đấy."

"Chẳng lẽ bây giờ chúng ta không thể ăn một quả hay sao?" Reddy hỏi, nhặt trên sàn nhà một quả táo đỏ căng bóng.

"Này, đừng lấy quả đó," Toad kêu lên, "lấy quả không có cuống ấy."

"Hả," Reddy phản đối, "có gì khác biệt chứ? Tớ có ăn phần cuống đâu."

Toad cười lớn.

"Mẹ muốn chúng có phần cuống chắc chắn. Tớ cũng không biết tại sao nữa", cậu bé giải thích.

"Bữa tiệc Halloween sẽ như thế nào nhỉ?" Reddy hỏi trong khi đang ngồi trên nóc thùng khoai tây.

"Fat nói là," cậu bé tiếp tục, "sẽ luôn luôn có ma."

"Hừm, ai lại sợ mấy chuyện trẻ con như ma quỷ chứ," Toad chế nhạo.

"Chà, tớ cũng không sợ," Reddy phản đối. "Tớ biết anh ấy chỉ đang cố làm tớ sợ thôi."

Sau khi các cậu bé mang táo lên nhà, Mẹ Brown nhìn qua và reo lên:

"Chúng đúng là điều mẹ muốn, những cái cuống chắc chắn như vậy."

CHƯƠNG 2

NIỀM VUI BẮT ĐẦU

Vào khoảng bảy giờ rưỡi tối hôm đó, những cậu bé được mời dự tiệc bắt đầu đến nhà của Brown, nơi mà chúng gặp một bóng người mặc đồ màu trắng ở cửa. Nó có một đôi tai thô kỳ lạ, được tạo hình bằng cách buộc hai góc của cái vỏ gối lại đặt ở trên đầu và khoét hai cái lỗ để tạo thành đôi mắt.

Hành lang lớn được thắp sáng bởi nhiều ngọn nến lung linh đặt trong những quả bí ngô rỗng ruột với những khuôn mặt cười toe toét trông thật là kỳ dị.

"Chà, cái này thật ma quái," Fat cười khúc khích và cả đám cười theo.

Lúc này, nhân vật mặc đồ trắng, chính là Toad, yêu cầu cả đám đi theo mình khi cậu bé dẫn chúng đến phòng làm việc của Bố Brown. Tại đây chúng đã gặp Chuck, cũng mặc đồ trắng nốt.

"Chào buổi tối, quý ngài Ma quái," Reddy khom người chào.

"Làm thế nào mà," con ma gật đầu và Chuck khó có thể nhịn cười khi cậu bé nói thêm bằng giọng trầm thấp, "Hãy mang những cái vỏ gối này vào và nhanh lên," và chỉ vào một đống trên sàn.

"Ồ, tớ biết cậu là ai," Fat cười, "nhưng tớ sẽ không nói đâu," và cậu bé vội vàng chui đầu vào một chiếc vỏ gối, xoay quanh cho đến khi tìm được đúng chỗ cho đôi mắt.

"Tai của em dài hơn tai của anh này," Herbie khoe khoang khi cậu bé nhảy về.

"Nhưng của anh vẫn đủ để nghe em nói nhé," Linn Smith cười.

Khi tất cả đã sẵn sàng, Chuck dẫn đầu nhóm những nhân vật tai dài kỳ quái vào phòng đọc sách, nơi chúng gặp Bố và Mẹ Brown, hai người mặc áo choàng đen với chiếc mũ phù thủy dài ở trên đầu. Mẹ Brown bắt đầu khuấy thứ gì đó trong một cái nồi lớn màu đen treo trong lò sưởi bằng một chiếc muôi sắt dài.

Fat bước thẳng đến lò sưởi và nhìn trộm vào nồi.

"Nếu ma có mũi," cậu bé đánh hơi, "thì con sẽ nói rằng mùi đó rất thơm."

Lúc này Bố Brown đi tới, dán một con số trên lưng mỗi cậu bé.

"Cái đó để làm gì vậy ạ?" Hopie hỏi.

"Chà, tất cả các con trông quá giống nhau đấy," Bố Brown cười, "đến nỗi ta không thể phân biệt được. Và," sau một lúc dừng lại, "sẽ có giải thưởng cho trò chơi này."

"Tuyệt quá," Herbie hét lên, "hy vọng con có thể lấy được nó."

Chuck rời khỏi phòng và một lúc sau, cậu bé quay lại với một quả bí ngô khổng lồ và đặt nó lên trên một chiếc ghế trong góc.

"Ai là số một nào?" cậu bé hỏi, đồng thời nhắc cái cuống của quả bí ngô đã bị chặt gần gốc lên thật cao.

"Đứng yên nào," Chuck thì thầm khi Hopie tiến về phía chúng.

"Là em," Hopie Smith thông báo từ chỗ của mình trước đống lửa, nơi cậu bé đã giúp Mẹ Brown khuấy đồ bên trong chiếc nồi đen to tướng.

"Chà, nếu em là người đầu tiên thì mau qua đây đi," Toad nói, "và anh sẽ lật vỏ gối của em lại để em không thấy gì cả."

"Đây là cái cuống," Chuck nói, đặt nó vào bàn tay xoè rộng của Hopie.

Bố Brown lúc này đang giữ lấy vai Hopie và từ từ xoay cậu bé hết vòng này đến vòng khác.

"Ta tin rằng con đã xoay đủ nhiều để tự hỏi mình đang ở đâu", ông ấy nói và thêm vào, "Bây giờ hãy xem liệu con có thể đặt cuống lên quả bí ngô hay không."

Hopie bắt đầu, cả hai tay chìa ra trước mặt.

"Em không được chạm vào bất cứ thứ gì bằng tay của mình," Herbie nói, "điều đó thật không công bằng".

"Được thôi," cậu bé trả lời trong khi đi thẳng đến góc nơi Fat đang ngồi xem cuộc vui.

"Đứng yên nào," Chuck thì thầm vào tai Fat khi Hopie tiến lại gần, sau đó dừng trước mặt Fat và đặt cái cuống lên đầu cậu, đám trẻ phá lên cười sảng khoái.

"Ôi, cái đầu bí ngô," Reddy cười nắc nẻ.

Hopie tháo chiếc vỏ gối và nhìn chăm chăm vào Fat một cách ngạc nhiên, rồi cậu bé cũng cười theo.

"Em đã cực kì chắc chắn rằng em đã đặt nó trên quả bí ngô!" cậu bé thốt lên.

"Tốt hơn hết là hãy cẩn thận, Fat ạ," Toad cảnh báo, "Nếu mẹ nhầm anh là quả bí ngô, bà ấy sẽ cho anh vào một cái bánh dầy."

Số hai, ba và bốn cũng không may mắn hơn Herbie là bao khi lần lượt đặt cái cuống lên chính giữa bàn, Chuck thì trên giá sách còn Reddy đã một mực đặt nó vào nôi nhưng Mẹ Brown đã đưa tay ra kịp thời để ngăn nó không bị rơi vào trong đó.

Tiếp theo là lượt của Linn.

"Nhìn anh này," cậu bé nói. "Anh sẽ làm được."

"Em cá là anh không thể," Reddy thách thức.

Sau đó, Bố Brown xoay cậu bé một vài vòng thật nhanh và cậu bắt đầu bước đi. Sau khi tiến về phía trước hai hoặc ba bước rồi dừng lại, cậu bé duỗi tay ra và bước thật chậm về phía lò sưởi. Khi đã đến nơi, cậu bé quay ngược lại và đối mặt với căn phòng.

"Bây giờ, mình biết mình đang ở đâu rồi," cậu bé trầm nghĩ, "Mình sẽ đi tới góc ngay cạnh cánh cửa."

"Nhìn kia," Chuck thì thầm với Herbie, "anh ấy biết mình đang đi đâu, đúng rồi."

Mỗi cậu bé đều nín thở khi Linn càng lúc càng tiến lại gần chiếc ghế đặt quả bí ngô. Sau đó, khi đầu gối của cậu bé chạm vào mép ghế, cậu dừng lại và đặt cái cuống lên trên đỉnh của quả bí ngô.

"Làm tốt lắm, Linn," Toad kêu lên. "Em không ngờ là anh làm được điều đó."

"Ồ, dễ thôi mà," Linn khoe khoang. "Sức nóng của ngọn lửa cho anh biết vị trí của lò sưởi, rồi khi anh quay mặt về hướng ngược lại, anh biết mình chỉ phải bước sang trái để đến được góc cần tìm."

"Đây là phần thưởng," Chuck tuyên bố, bước đến chỗ Linn và đưa cho cậu bé một chiếc hộp.

"Nhanh mở nó ra đi nào," Hopie kêu lên, "Bọn em muốn xem có gì trong đó." Và khi nắp hộp bật ra, Linn thốt lên:

"Một quả bóng chày, đúng là thứ anh muốn," và cậu bé tung nó lên không trung.

"Nó nảy cao như một con dế vậy," Herbie nhận xét khi cậu bé bắt quả bóng và ném nó xuống sàn.

CHƯƠNG 3

NHỮNG QUẢ TÁO ĐU ĐUA

Mẹ Brown đang thì thầm điều gì đó vào tai Fat và với một nụ cười toe toét, Fat biến mất sau cánh cửa dẫn tới bếp. Một lúc sau, cậu bé quay trở lại và cầm trên tay hai chiếc chảo lớn được bôi trơn. Ngay lập tức, đám trẻ tụ tập về phía lò sưởi để giúp đỡ và chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, kẹo bơ cứng đã tan chảy trong chiếc nồi to tương rồi được đổ vào chảo và làm nguội.

"Jiminy (1), hy vọng là vị của nó tuyệt như mùi thơm của nó", Toad quan sát.

"Chắc chắn là như vậy," Mẹ Brown trả lời và mỉm cười.

"Đứng vào hàng ngay," Chuck ra lệnh, "trong khi tớ trói tay cậu sau lưng."

"Cậu sẽ không đánh đòn bọn tớ chứ?" Fat rên rỉ làm bộ như sắp khóc.

"Không, cậu ngớ ngẩn quá," Chuck cười và nói thêm, "Bây giờ mọi người hãy tháo vớ gối trên đầu ra nào. Chúng ta cần cả khuôn mặt của mình để chơi trò này."

Toad, cùng với sự giúp đỡ của Bố Brown, đặt một cây sào dài mà hai đầu dựa vào nóc hai tủ sách và treo trên đó nhiều quả táo đỏ tươi được buộc ở phần cuống.

"Bây giờ," Chuck nói, "người có thể cắn quả táo một miếng mà không cần dùng bất cứ thứ gì để giữ nó, sẽ nhận được một phần thưởng."

"Em trước," Herbie kêu lên.

"Được rồi," là câu trả lời, "Bước lên trước nào." Và Herbie bắt đầu trò chơi.

Lúc đầu, trông có vẻ rất dễ dàng, nhưng bất cứ khi nào cậu bé sẵn sàng cắn một miếng, quả táo lại trượt đi. Cả đám cười to khi Herbie đâm đầu hết lần này đến lần khác mà vẫn không cắn được.

"A, cắn một miếng đi," Reddy kêu lên. "Anh đã chọn quả này cho em đấy."

Sau đó Herbie đẩy quả táo đi và đứng há to miệng chờ nó quay lại, nhưng thay vì cắn được một miếng, quả táo lại đập ngay vào mũi cậu.

Fat cười lăn cười bò và sau khi thử thêm một vài lần nữa, Herbie đã nhường lượt của mình cho Linn Smith. Sau đó, Bố Brown lấy quả táo của Herbie ra khỏi dây rồi ném nó cho cậu bé và nói:

"Đây là phần thưởng cho giải khuyến khích."

Linn cũng không may mắn hơn Herbie mặc dù cậu bé đã cố hết sức. Quả táo cứ nhấp nhô trên đầu cậu, lăn đi ngay khi cậu bé nghĩ rằng mình đã cắn được nó.

"Anh là người tiếp theo đấy," Toad gọi, và Fat bước về phía những quả táo.

"Chào buổi tối," Fat cúi đầu nói, "Tớ thấy đói bụng quá, cậu có muốn chui vào bụng tớ không?"

"A, nhanh lên nào," Reddy hét lên, "Em muốn chơi lượt của mình tối nay nữa mà."

"Em cũng vậy," Hopie Smith nói.

Fat cười toe toét. "Đừng vội vàng như vậy chứ, không ích gì đâu," cậu bé vặn lại.

Cậu bé đã thử hết lần này đến lần khác nhưng cũng chẳng tốt hơn những người chơi trước. Theo sau là Hopie Smith, cũng không làm được nốt, và sau đó đến lượt của Reddy.

Cậu bé cúi người xuống, úp mặt vào phần dưới của quả táo, há miệng thật to và cắn chặt hàm răng thật nhanh, cậu đã thành công cắn được một miếng táo.

"Xuất sắc," Toad reo lên, "phần thưởng đã thuộc về cậu ấy," và khi trao cho người chiến thắng một chiếc hộp, Reddy đã mở nó ra và thốt lên:

"Ôi, một con dao, tuyệt quá, đúng lúc tớ đang cần".

"Nó đẹp thực sự," Herbie tuyên bố, "Anh thật may mắn đó, Red ạ."

(1) *Dế Jiminy, một nhân vật đại diện cho lương tâm của Pinocchio.*

CHƯƠNG 4

KẸO KÉO

"Em có nghĩ là bây giờ kẹo đã nguội rồi không?" Fat thì thầm với Toad.

"Chúng ta hãy kiểm tra xem," Toad đề nghị, và hai cậu bé bước đến chiếc bàn đã đặt sẵn những chiếc chảo cho nguội. Nhẹ nhàng đặt đầu ngón tay lên kẹo, Fat thốt lên:

"Ồ, nó đủ nguội để kéo rồi đấy."

"Nào, đến đây đi mọi người," Toad kêu lên, "kẹo đã sẵn sàng rồi."

"Tớ sẽ lấy một ít bơ," Chuck đề nghị, vừa chạy vào bếp vừa nói: "Hãy đợi cho đến khi bơ được mang đến; nó làm cho kẹo không bị dính."

Khi cậu bé quay lại, cả đám đều bôi trơn các ngón tay của chúng bằng bơ và bắt đầu kéo những cái kẹo.

"Hãy xem ai có thể làm cái mỏng nhất," Linn đề nghị. "Anh đã từng làm khá tốt khi anh còn nhỏ đấy nhé," cậu bé cười.

"Chà, ông ơi, lần này con sẽ đánh bại ông" Toad khoe.

"Không ai giúp em lấy cái này ra với ư?" Herbie rên rỉ, giơ lên trước mặt cậu bé hai bàn tay dính kẹo. Cậu bé đã quá hấp tấp để bắt đầu kéo cái kẹo của mình mà không đợi bơ đến.

"Trông em buồn cười quá," Fat cười. "Sao em không đợi để xem cách anh làm hả," cậu bé cười khúc khích.

"Tốt hơn hết là cháu nên đi và rửa sạch hết," Bố gợi ý, "và bắt đầu lại từ đầu, vì ta còn rất nhiều kẹo mà."

Herbie đã nghe theo lời khuyên của Bố.

"Reddy, hôm trước giáo viên đã nói gì ở trường về việc ăn quá nhiều kẹo có hại cho con trai vậy?" Chuck hỏi từ góc cạnh lò sưởi, chỗ mà Reddy đang cười.

"Nào," cậu bé nói, "hãy xem kẹo của ai là mỏng nhất."

"Được rồi, mọi người hãy đưa miếng kẹo của mình ra nào," Linn đề xuất.

"Ồ, cái của anh," Toad thừa nhận khi nhìn thấy chiếc kẹo màu kem của Linn.

“Trông hệt như một lợn tóc của Mary Lee vậy,” Herbie quan sát, liếc nhìn miếng kẹo của Linn.

"Em lúc nào cũng nói về cô bé đó thôi," Fat trêu chọc.

“Đâu có,” Herbie quả quyết phủ nhận, ngại ngần đỏ bừng mặt.

“Ôi, nhìn bé yêu đang đỏ mặt kia,” Toad kêu lên trong vui vẻ, tránh chiếc gối sofa vừa bị Herbie nhắm vào đầu.

Hopie, tựa lưng thoải mái vào thành lò sưởi, thở phào đầy mãn nguyện.

"Em đau bụng hả?" Reddy hỏi.

"Không, em chỉ đang tận hưởng khoảnh khắc này thôi," là câu trả lời khi cậu bé cắn một miếng nữa từ chiếc kẹo của mình.

"Chúng ta sẽ làm gì tiếp theo đây ạ?" Chuck quay sang Bố Brown và hỏi.

"Bố đang mong đợi một phù thủy sẽ tới vào lúc chín giờ để tiên đoán," là câu trả lời. "Hy vọng bà ấy không làm chúng ta thất vọng."

"Một mù phù thủy," Fat hét lên bằng một giọng cao và mỏng, khiến mọi người hoảng hốt. "Hy vọng bà ta sẽ không biến mình thành một con rắn."

“Ồ, em nên làm một con rùa chứ – em rất thích đi bộ chậm mà,” Linn cười.

"Bà ta sẽ biến Herbie thành một “Hoàng tử ngủ trong rừng”, và Mary Lee sẽ là Công chúa đến hôn và đánh thức em ấy," Chuck nói, trêu chọc, khiến cả đám bật cười.

Khi Herbie bắt đầu rượt đuổi Chuck trong sự thích thú của các cậu bé khác, đôi khi giữ Chuck cho đến khi Herbie gần như chạm vào cậu bé rồi sau đó để cậu đi, chỉ để lần lượt bắt Herbie và giữ Chuck. Đột nhiên giữa lúc bọn trẻ đang náo động thì có một tiếng gõ cửa lớn.

"Một-hai-ba."

"Im lặng nào," Chuck thì thầm, "Mụ phù thủy đấy."

"Hoan hô Hopie!" cả đám hét lên.

CHƯƠNG 5

LỜI TIÊN ĐOÁN CỦA PHÙ THỦY

"Mời vào," Bố cất tiếng mời còn các cậu bé đứng thành một nhóm quan sát cái tay nắm cửa đang xoay chậm chậm. Khi nó nhẹ nhàng mở ra, chúng thấy một bà già đang đứng ở ngưỡng cửa với chiếc áo choàng dài màu đen có mũ trùm kín đầu từ đầu đến chân, cả đám đều cúi xuống. Bà ta mang theo một cây gậy có móc tay cầm và dựa vào nó bước đi một cách nặng nhọc.

Bà ta tự lẩm bẩm một mình rồi bước ngang qua căn phòng và ngồi xuống bên đống lửa. Mái tóc xám, thô của bà xõa thành những lọn tóc loà xoà gần như che khuất gương mặt bà. Đột nhiên đèn vụt tắt, để lại căn phòng trong bóng tối, chỉ còn ngọn lửa là ánh sáng duy nhất.

"Đặt cái nôi trước mặt ta," bà ta hát gậy về phía Fat và ra lệnh bằng chất giọng cao, đút quăng.

"Vâng, thưa bà," Fat nói, vội vàng nghe lời.

"Bà ta khiến Fat sợ chết khiếp," Toad cười khúc khích với Reddy.

Bà ta lấy một túi giấy nhỏ từ trong áo choàng và đổ chúng vào cái nôi trước mặt, sau đó bà ta tập tễnh đứng dậy đi quanh nó ba vòng, vẫy tay và ngâm nga một giai điệu kì lạ.

Ngay sau đó, một ánh sáng đỏ nhàn nhạt từ trong nôi phát ra, càng lúc càng sáng hơn.

"Phép thuật đấy," Toad thì thầm với Hopie Smith.

Mụ phù thủy già giờ lại ngồi xuống và lấy từ dưới áo choàng của mình một miếng giấy nhỏ, một cây bút lông dài và một chiếc lọ nhỏ kỳ dị chứa đầy chất lỏng màu trắng sữa.

"Nếu bạn uống bất kỳ một giọt nào, bạn sẽ nhỏ lại bằng một con bọ chét," Fat thì thầm.

Mụ phù thủy già dùng gậy đập mạnh xuống sàn.

"Herbie, tới đây," bà ta ra lệnh.

"Tới đi," Reddy cười khúc khích, đẩy nhẹ Herbie và cậu bé bước tới trước mặt mụ phù thủy.

Lúc đầu, bà không để ý đến cậu bé vì đang rất bận viết gì đó trên một tờ giấy với chiếc bút lông mà bà đã nhúng vào cái lọ nhỏ. Một lát sau bà ngẩng đầu lên và đưa tờ giấy cho cậu bé.

"Ghé tai xuống," bà nói, và Herbie tuân theo.

"Hãy giữ cái này cho đến khi ta đi," bà ta nói thêm, "sau đó hơ nó trên ngọn nến, lời tiên đoán của người đã được ghi trên đó."

Lần lượt từng cậu bé được gọi tên và nhận một tờ giấy. Rồi mù phù thủy già đứng dậy.

"Chúc may mắn cho những ai nghe theo lệnh của ta; ai không nghe theo sẽ gặp vận rủi," bà ta kêu lên, lắc cây gậy của mình trong không trung, và một lúc sau bà ta nhanh chóng tập tễnh rời khỏi phòng.

Chuck lúc này đã bật đèn lên và Linn thốt lên:

"Bà ta đến từ chỗ quái nào vậy?"

Toad giải thích: "Phù thủy bay trong không trung. Họ du hành trên một cây chổi."

"Hãy xem những gì bà ta đã viết trên mẫu giấy," Hopie Smith đề xuất.

"Đúng rồi," Reddy đồng ý, "bà ta bảo hãy hơ nó trên ngọn nến," lúc đó Chuck tiến về phía trước với một cây nến mà cậu bé đặt lên chính giữa cái bàn, cầm mẫu giấy của mình trên ngọn lửa. Mấy đứa trẻ khác háo hức xúm lại xem.

Ngay sau đó mẫu giấy nóng lên và các chữ cái bắt đầu xuất hiện.

"Hãy nhìn xem, có một chữ 'a' và hai chữ 'e' và - và," Chuck kêu lên, "nó đã rõ ràng hơn rồi. Tớ có thể đọc nó."

"Đọc đi," Reddy kêu lên, "hãy lắng nghe nào."

Chuck bắt đầu đọc:

" Nếu người để lý trí lấn át trái tim
Người sẽ tính toán đến từng đồng xu bạc
Hãy để con tim cai trị trí óc
Và tất cả sẽ thương tiếc khi người ra đi."

"Điều đó có nghĩa là nếu bạn keo kiệt thì sẽ không ai quan tâm khi bạn ra đi đâu," Linn giải thích trong khi Chuck cười với những đứa trẻ khác.

Herbie hơ mẫu giấy của mình trên ngọn nến, khi các chữ cái bắt đầu xuất hiện, cậu bé đọc:

"Đừng lúc nào cũng quá vội vàng,
Thật là lãng phí ghê gớm;
Hãy chờ đợi và thông thả mà làm,
Miếng kẹo với ngón tay trơn tru."

"Đó là em và kẹo mật đấy," Reddy cười và nói thêm, "Còn đây là của tớ:

"Dù cho tóc đôi phần rụng rớt,
Nhưng đừng vội phiền lòng;
Khi gió đông thổi mạnh,
Đầu sẽ ấm áp hơn."

"Thật tuyệt," Reddy kêu lên trong khi tất cả các cậu bé đều cười.

Fat đang giữ mẫu giấy của mình ở trên ngọn lửa, và khi các từ xuất hiện, cậu bé đọc một cách chậm rãi:

"Nếu người ăn một cân chanh mỗi ngày,
Người sẽ gầy như bất kỳ cây sào nào;
Nhưng nếu người vẫn tiếp tục ăn bánh,
Người sẽ to lớn đến mức chạm tới bầu trời."

"Tốt hơn là anh nên cẩn thận đấy Fat, và mua một thùng chanh," Toad đề nghị.

"Anh sẽ mua cả một toa tàu," Fat cười toe toét.

Hopie giữ tờ giấy của mình gần ngọn nến, và trong giây lát cậu bé đọc:

"Nếu đang tìm đồng xu
Nó ở trong bột mì,
Người sẽ được hưởng tất,
Sức khỏe, giàu có và quyền lực."

Giờ đến lượt của Toad và trên tờ giấy của cậu bé có viết:

"Người thích trêu đùa con gái,
Kéo ruy băng khỏi lợn tóc đáng yêu;
Nhớ lời ta, người hần sẽ ăn năn,
Vì chẳng còn bạn khi trưởng thành."

"Tốt nhất là cậu nên nhớ lấy nó Toad ạ," cả đám cười.

Linn đọc:

"Người có thể lảm lời,
Nhưng là người nhanh trí;
Đến đỉnh cao cuộc đời,
Không nề hà nặng nhọc."

"Mụ phù thủy già chắc là quý anh đó, Linn," Reddy nhận xét. "Đây là bài thơ hay nhất được đọc cho tới bây giờ."

CHƯƠNG 6

THỎI TẮT NHỮNG NGỌN NẾN

"Tiếp theo chúng ta hãy thử thổi tắt những ngọn nến," Toad đề nghị, và tất cả đồng ý.

"Cá là tớ sẽ thắng trò này," Fat khoe, "Tớ thổi siêu mạnh đấy nhé."

"Chắc là Reddy sẽ thắng," Chuck cười, "cậu ấy cứ thao thao bất tuyệt rằng mình làm được cái này cái kia."

Một khay với mười cây nến giờ đã được Toad đặt trên bàn và các cậu bé xếp hàng trong khi Bố Brown thắp nến. Sau đó, với giấy và bút chì, ống ấy đứng gần để ghi điểm.

"Nhớ là mỗi lượt chỉ được thổi một lần thôi, nên hãy thổi thật mạnh nhé", ông ấy cười.

Fat và Herbie, từ vị trí của chúng trong hàng, bắt đầu thổi phì phò.

"Này, các em đang cố làm gì đấy," Linn Smith gọi, "tạo ra một cơn lốc xoáy à?"

"Không, bọn em chỉ đang luyện tập thôi mà," cậu bé vừa cười vừa trả lời.

"Ta sẽ thổi, và thổi nữa cho đến khi ta thổi bay nhà của các người" Herbie hát và nói thêm, "đây là nơi ta sẽ giành chiến thắng."

Hopie Smith, người đầu tiên trong hàng, hít một hơi thật sâu bằng tất cả sức lực và bước về phía trước.

Phù!

"Bao nhiêu cây vậy ạ?" những đứa trẻ hét lên.

"Năm", Bố Brown đếm, "khởi đầu tốt đấy."

Reddy dùng cùi chỏ thúc vào người Fat một cái.

"Tới đi nào," cậu bé thúc giục.

Toad bước tới tiếp theo và xoay ba vòng để cầu may rồi hít một hơi dài. Phù!

"Một, hai, ba, bốn," Bố đếm.

"Cái gì cơ," Toad kinh ngạc kêu lên, "chỉ có bốn cái thôi ư - tại sao chứ, con đã nghĩ hẳn là tất cả sẽ tắt."

Linn bước tới, kiễng chân và giơ hai tay lên cao quá đầu, từ từ quay người lại, sau đó cúi xuống, cậu bé thổi một hơi thật mạnh.

"Sáu cái", Bố Brown đếm xong và nói rằng, "đó là kết quả tốt nhất cho tới hiện tại."

"Xem em này," Chuck, đứng cạnh Linn, kêu lên và đặt tay lên hông rồi cậu bé bắt đầu nhảy múa trước bàn.

"Ha, nhìn chàng vũ công vui nhộn kia," Hopie reo lên.

Chuck thổi một hơi và làm tắt sáu ngọn nến, bằng với điểm của Linn.

Fat, lúc này là người tiếp theo trong hàng, rướn người về phía trước, đặt hai tay xuống sàn, cậu bé nhấc chân phải lên và lắc nó ba lần, sau đó đứng dậy, phồng má hít một hơi thật mạnh.

"Coi chừng, anh sẽ làm rơi hết đấy," Herbie cảnh báo.

Phù!

"jimmy, cậu ấy đã làm được", Toad kêu lên, "làm tốt lắm, Fat", khi tất cả các ngọn nến đều vụt tắt.

"Reddy có thể sẽ hoà đấy," Bố đề nghị. "Hãy xem nào."

Reddy quay ba lần để lấy may rồi đứng trước những ngọn nến thổi hết sức lực của mình và cả bảy tắt ngúm.

"Fat nhận được phần thưởng và đó chính là những thứ cậu ấy thích nhất", Toad kêu lên.

"Ồ, nhưng tớ đã rất vui khi đến đây," Fat thở dài khi cậu bé mở hộp kẹo lớn mà Toad đưa cho mình.

"Tất cả đều đã làm rất tốt," Fat nói thêm, "và tớ sẽ chia cho mỗi người một cái."

CHƯƠNG 7

TÌM KIẾM ĐỒNG XU BẠC

"Bây giờ chúng ta hãy tìm đồng xu trong bột mì nhé?" Toad hỏi bố Brown, sau khi cả đám đã thử một ít kẹo của Fat và cực kì thích chúng.

"Tốt thôi," Bố đồng ý, "bố sẽ đi lấy cái chảo." Sau một lúc ông ấy quay lại và cầm trên tay một cái chảo bằng thiếc lớn với một inch(2) bột mì ở dưới đáy.

Toad nghĩ sàn nhà là chỗ tốt nhất để chơi trò này và đặt chiếc chảo ở đó.

"Trò này chơi như thế nào vậy?" Reddy hỏi, đứng quay lưng về phía đống lửa.

"Dễ thôi mà," Chuck vừa trả lời vừa cười toe toét. "Có một đồng mười xu dưới đáy chảo và cậu phải lấy nó lên bằng môi mà không dùng tay."

"Lẽ ra em đã để tay ở nhà tối nay nếu em biết rằng chúng chẳng có ích gì", Herbie cười.

"Ồ, rồi em sẽ cần chúng đấy," Chuck trả lời, "hãy xem em có cần hay không".

"Ba người mỗi lượt nhé," Bố ra luật chơi, "trong ba phút, hãy xem ai có thể tìm thấy đồng xu. Hokie, con, Toad và Fat hãy chơi trước nào."

Cả đám hét lên cùng với tiếng cười lớn khi những thứ trông kỳ lạ bật lên trên bàn.

Cả ba quỳ gối trước cái chảo và úp mặt xuống đồng bột mì. Chúng thổi mạnh đến nỗi bột bay lên thành một đám mây trắng bồng bênh, rơi xuống và bám lại trên đầu của ba cậu bé đang xô đẩy nhau trong nỗ lực tìm kiếm đồng xu.

"Trông bọn họ giống như bầy lợn đói vậy," Reddy cười lớn.

"Anh không ốm đấy chứ, Toad?" Herbie hỏi, "mặt anh trông nhợt nhạt quá," rồi cả đám phá lên cười.

Đột nhiên Hopie Smith bật dậy, bột mì rơi xuống từ mặt cậu bé và đồng xu được giữ chặt giữa hai môi.

"Hurrah; hoan hô Hopie," tất cả các cậu bé hét lên.

Chiếc chảo bây giờ đã được thay bột mì tươi và một đồng xu mới.

Ba cậu bé bị gạt ra ngoài và đang theo dõi những đứa trẻ khác đang cố gắng tìm đồng xu.

"Nói đi, Reddy, cậu là một ông già đúng chứ," Toad kêu lên, "tóc của cậu bạc rồi kìa."

"Cẩn thận đấy, Linn," Fat cảnh báo, "anh sẽ biến thành một chiếc bánh kẹp nếu anh ăn hết số bột đó đấy."

Linn cười làm cho một nhúm bột lớn từ chảo bay lên.

"Chuck đang tìm kiếm bạ-----" nhưng trước khi Hopie nói hết câu, Reddy đã đứng dậy, đôi mắt xanh đang nhảy múa của cậu bé sáng lên như hai ngôi sao. Đôi môi cậu bé đang giữ một đồng xu.

"Làm tốt lắm, Red," Toad hét lên, "Tớ biết cậu sẽ thắng trò này mà."

(2) đơn vị đo chiều dài, 1 inch = 2,54 cm

CHƯƠNG 8

CHIẾC BÁNH TUYỆT VỜI

Mẹ Brown lúc này đã xuất hiện ở ngưỡng cửa.

"Các con vào phòng ăn chứ?" bà ấy yêu cầu và các cậu bé chẳng tốn nhiều thì giờ để chấp nhận lời mời.

"Điều đó nghĩa là có thứ gì để ăn đấy," Herbie thì thầm. "Tớ tự hỏi không biết chúng ta sẽ được ăn gì."

Khi cả đám bước vào phòng ăn, chúng bắt đầu ngạc nhiên khi thấy chiếc đèn lồng với khuôn mặt cười toe toét treo trên bàn.

"Chà," Fat thốt lên, "quả là một gương mặt ngọt ngào!" câu nói đem lại cho mọi người một tràng cười sảng khoái.

Ở giữa bàn là một chiếc bánh lớn bằng giấy và bảy dải ruy băng ở dưới lớp vỏ, mỗi dải được buộc vào một tấm thẻ. Một cái đĩa bánh quy giấy màu sắc sảng sủa và khăn ăn màu vàng lạ mắt tạo cho bàn ăn một vẻ ngoài rực rỡ.

"Cái bánh trông ngộ nghĩnh ghê," Hopie cười. "Có gì bên trong đó thế?"

"Mỗi người sẽ tìm tấm thẻ có tên của mình trên đó. Sau đó chúng ta sẽ tập hợp tất cả lại với nhau," Chuck chỉ đạo, "và đoán."

"Của em đây này, Fat," Linn gọi.

"Của cậu ở kia, bên cạnh của tớ ấy, Reddy," Toad thông báo.

"Cuộc vui sẽ bắt đầu trong vòng một phút nữa thôi," Herbie reo lên. "Tới đây nào, Hopie, của em đây này."

"Tất cả mọi người đã sẵn sàng rồi," Toad kêu lên khi mỗi người giữ chặt dải băng của riêng mình. "Nào, một, hai, ba, kéo," và giấy bị xé ra để lộ bên trong chiếc bánh.

Những con nhện khổng lồ ngộ nghĩnh, những con cóc nhảy nhót trên bàn, những con chuột trông chân thật đến mức khiến bất kỳ bé gái nào khiếp sợ, những con rắn giấy sọc dài và những con châu chấu khổng lồ nằm ở cuối những dải băng.

Cả đám hét lên và cười lớn khi trông thấy những thứ có vẻ ngoài kỳ lạ nhảy nhót, lăn tròn và va đập trên bàn.

"Nhìn xem em có gì này," Hopie hét lên, giơ một con nhện trông xấu xí lên để xem.

"Nếu nó là thật thì anh cá là em sẽ tránh xa nó mười feet (3)," Fat nói.

"Em sẽ đem con chuột này đi dọa mấy đứa con gái sợ chúng," Herbie cười lớn. "Cậu ấy sẽ chỉ liếc qua một cái rồi nhảy cẫng lên ghê; liệu cậu ấy có tức điên lên khi phát hiện ra nó là đồ giả không nhỉ?"

"Nói đi, các bạn, xem con ếch nhảy này," Fat kêu lên, lên dây cót một con có màu xanh và vàng làm bằng thiếc.

"Cá là của tớ có thể đánh bại nó," Reddy khoe khoang. "Đua thử đi."

"Cậu nghĩ là của cậu có thể nhảy xa hơn Heinie bé nhỏ của tớ cơ đấy?" Fat trêu chọc một chút sau khi con ếch của cậu bé đã giành chiến thắng.

"Chà, cứ đợi đến khi tớ châm dầu cho nó mà xem," Reddy cảnh báo, "và chúng ta sẽ thử lại lần nữa."

Khi cả đám kéo dây từ những cái bánh quy giấy, những chiếc mũ giấy sặc sỡ khiến chúng vô cùng vui vẻ, chiếc của Fat trông như mũ em bé với cái dây dài thòng được cậu buộc lại dưới cằm.

"A, kem đến rồi này!" Herbie reo lên. "Nhìn mấy cái hình ngộ nghĩnh này đi," cậu bé nói thêm, khi một cái đĩa lớn với nhiều hình thù kì quặc ở bên trên được đặt trước mặt Toad.

"Em út đầu tiên nhé," Toad thông báo. "Em chọn cái gì nào, Hopie?"

"Em sẽ lấy, để xem; em đoán là em sẽ có một quả bí ngô," cuối cùng Hopie quyết định và một chiếc kem vàng hình bí ngô được đặt trước mặt cậu bé.

"Cậu là người tiếp theo đấy, Reddy," Chuck nói.

"Không phải tớ, Herbie nhỏ hơn tớ mà," Reddy phản đối.

"Em sẽ lấy cái hình con thỏ," Herbie cười. "Em thích nhất là socola và vani."

Reddy chọn một cái trông như cối xay gió có màu trắng và hồng còn Chuck chọn một chú ngựa con.

"Tớ không ước nó là thật đâu," cậu bé nói.

"Chà, cái hình con rùa trông có vẻ ngon đấy," Fat nói, và tiếp theo là lượt của Linn.

"Có vẻ không công bằng lắm đâu khi đáng lẽ ra lượt của em là sau Reddy nhưng thay vào đó em lại là người cuối cùng, Toad," Linn nhận xét.

"Ồ, đây là bữa tiệc của em mà, nên em sẽ là người cuối cùng," Toad trả lời.

"Được thôi," Linn đồng ý, "nếu là như vậy thì anh sẽ lấy cái thuyền."

"Ồ, được," Toad kêu lên, "để động cơ lại cho em vì em muốn nó hơn bất kì thứ gì."

"Con rùa này làm kem ngon hơn làm súp nhiều," Fat cười toe toét khi cậu bé múc một thìa đầy khác.

"Em sẽ ăn phần tai thỏ trước," Herbie lí nhí.

"Còn anh sẽ ăn phần khói của động cơ trước," Toad nói chen vào.

"Bánh kem đây này, em sẽ phải cắt nó đấy, Toad," Linn nói với cậu bé, "sẽ là không may nếu để ai đó khác cắt bánh sinh nhật của mình."

Chiếc bánh có lớp kem trắng phủ bên ngoài và những cây nến đang âm ỉ cháy.

"Giờ hãy xem những ngọn nến tắt này," và Toad thổi một hơi thật mạnh. "Hết rồi," cậu bé tuyên bố và cười, "bây giờ tớ sẽ cắt bánh nhé."

"Có một miếng bạc ở trong đó đấy, Thomas," mẹ cậu bé bảo, "ai có được nó sẽ trở thành người may mắn, và một cái bọc ngón tay (dùng để khâu) cho người sắp tốt nghiệp."

Lúc này cả đám giục Toad nhanh lên, khi bánh đã được cắt xong và chuyển tới tay mỗi người thì ai cũng nhìn thật kĩ vào miếng bánh của mình.

"Hoan hô, tớ có tiền rồi," Hopie hét to và giơ đồng xu sáng loáng của mình lên để tất cả mọi người có thể nhìn thấy.

"Còn tớ có cái bọc ngón tay," Chuck than thở. "Kể từ giờ tớ sẽ phải tự may các nút của mình rồi."

"Hopie thật là may mắn; nó cũng lấy được đồng xu trong bột mì," Herbie nhận xét.

Cũng đã khá muộn nên mặc dù không muốn chút nào, các cậu bé đành đội mũ ra về và không quên nói lời chúc ngủ ngon với Bố và Mẹ Brown.

"Chúng ta đã có một khoảng thời gian tuyệt vời, Toad," Fat nói, "hy vọng năm sau em lại tổ chức tiệc sinh nhật nữa."

"Anh rất xin lỗi vì làm điều này," Linn thông báo, bắt lấy Toad và lật người cậu bé qua đầu gối, "nhưng em cần phải bị đánh đít chín cái và một cái để lấy may."

"Sao hồi trước chúng ta không nghĩ ra trò này nhỉ?" đám còn lại đồng ý cả hai tay, giúp giữ Toad để mỗi người đánh một cái.

"Chà, có vẻ tớ sẽ phải ngoan ngoãn trong một năm rồi," Toad cười lớn, sau khi cậu bé chuẩn bị rời đi. "Chờ đã, đến lượt của anh mà, Linn, em có nên đánh trả anh một cái không?"

"Chúc ngủ ngon," Linn trả lời, "chúng ta đã có khoảng thời gian vui vẻ."

"Chắc chắn là như vậy," tiếng các cậu bé vọng lại.

"Tạm biệt, tạm biệt," Chuck và Toad nói với theo, đứng ở ngưỡng cửa nhìn đám bạn khuất dần trong bóng tối.

(3) 1 feet = 30,48 cm

HẾT